

משנה תמיד פרק ו

Mishnah Tamid, chapter 6

(1) They commenced to ascend the [twelve] steps of the entrance hall. Those who had been chosen to clear the ashes from the inner altar and from the menorah led the way. The one who had been chosen to clear the inner altar went in and took the *teni* [which was left there from before (see above 3:9) and prostrated himself and went out again. The one who had been chosen to clear the [kindling cups of the] menorah went in and if he found the

two western lights still burning he cleared out the eastern one and left the the western one burning since he lit from it the menorah for the evening. If he found that this one [also] had gone out he cleared the ash away and lit it from the [outer] altar of burnt-offering [regarding which it was written תמיד תוקד] he then took the *kuz* [pitcher in which was placed the ash and wicks] from the second step and prostrated himself [before taking leave] and went out.

(2) The one who had been chosen for [bringing] the firepan [with the coals from the outer altar] made a heap of cinders on the top of the [inner] altar [unlike the

רבנו עובדיה מברטנורא

א החלו. אותם שזכו בכף של קטורת ובמחתה של גחלים להיות עולים במעלות האולם, ששתים עשרה מעלות היו לאולם. ולפניהם היו מקדימים ללכת מי שזכה בדשון מזבח הפנימי כדי להוציא את הטני שהניח שם מאחר שצריך לתת דשן אצל המזבח קדמה כמו דשון המנורה, הדיה ממתין עד לאחר זריקת התמיד שהיה הזוכה בדשון המנורה עושה הטבת שתי נרות וגומר השלמת דשון המנורה, ואז היו שניהן מוציאין זה הטני וזה הכזו ושופכים הדשן במקום אחד אצל המזבח קדמה: **והשתחוה ויצא.** שעתה נגמרה מצותו: **מצאו שכבה.** כגון לאחר שמת שמעון הצדיק שלא היה הנס, בין שכבה עכשיו לאחר שחיטת התמיד, בין שמצאו שכבה קודם שחיטת התמיד והדליקו כדאמרן לעיל בפרק אמר להם הממונה קמא, אע"פ שעכשיו מצאו עדיין דולק, כיון שלא היה הנס קיים, מכבהו ומדשנו כדי לגמור הטבת שתי נרות יחד: **ומדליקו מעל מזבח העולה.** שאין מדליקין נר מערבי לעולם אלא מאש של מזבח העולה דכתיב (ויקרא ו) אש תמיד תוקד על המזבח, אש שנאמר בה תמיד דכתיב (שם נד) להעלות נר תמיד, מעל המזבח החיצון תוקד: **ממעלה שניה.** של שלש מעלות שהיו לפני המנורה: **והשתחוה ויצא.** שהרי גמר מצותו: **ב צבר את הגחלים.** שבמחתה:

א החלו עולים במעלות האולם. מי שזכו בדשון מזבח הפנימי והמנורה היו מקדימין לפניהם. מי שזכה בדשון מזבח הפנימי, נכנס ונטל את הטני והשתחוה ויצא. מי שזכה בדשון המנורה, נכנס ומצא שתי נרות מודחיים דולקין, מדשן את המורה, ומניח את המערבי דולק, שממנו היה מדליק את המנורה בין הערבים. מצאו שכבה, מדשנו ומדליקו ממזבח העולה. נטל את הכזו ממעלה שניה, והשתחוה ויצא: **ב מי שזכה במחתה,** צבר את הגחלים על גבי המזבח

service of Yom Kippur where he left the cinders in the firepan] and then spread them out flat with the end of the firepan and prostrated himself [before taking leave] and went out.

(3) The one who had been chosen for [offering] the incense took the dish from the middle of the spoon and gave

it to his friend or his relative [who was assisting him]. If some of it spilled from the dish] into the spoon he would put it into his hands. They used to instruct him saying: Be careful not to begin [to place the incense on the altar immediately] in front of you or else or you may burn yourself [as you spread the incense away from your body towards the back of the altar, rather start from the back of the altar and bring your hands toward your body]. He then commenced to scatter the incense and after finishing went out. The one who burnt the incense did not do so until the official told him burn the incense. If it was the high priest who burnt

רבנו עובדיה מברטנורא

על גבי המזבח. הקטורת: **ורדן בשולי המחטה.** כדי שלא יפול הקטורת מעל הגחלים לפיכך הוא מרקען ופושטן שלא יהיו משופעים אילך ואילך. תרגום ויקרעו, ורידו. ועל מזבח הזהב היה מקטיר ולא בתוך המחטה. אבל בקטורת של יום הכפורים היה מניח הגחלים בתוך המחטה ועליה היה מקטיר ולא היה שם רידוד גחלים ביום הכפורים: **ג ונותנו.** לכך: **לאוהבו.** שבא שם עמו להיכל לצורך כך. ואם נתפור מן הקטורת שבבוך לתוך הכף לפי שהבון היה מלא וגדוש ופעמים נופל ממנו לתוך הכף, נותן אוהבו את הקטורת שנתפור בתוך הכף בחפניו של מקטיר: **ומלמדים אותו.** לפי שלא הקטיר מעולם כדתנן לעיל חדשים לקטורת בואו והפיסו, לפיכך הוצרכו ללמוד: **שלא תתחיל לפניך שלא תבוה.** היה שופך הקטורת על הגחלים לצד מערב רחוק ממנו וכשהיה מתפור לצד עצמו היה צוברו, כדאמרינן ביומא (דף מט) כדי שתהא עשנה שוהה לבוא, וזהו כבוד שיהא שוהה בעבודה. והיה צובר ועושה הגל לצד מערב. שכשבא לגרור הקטורת הסמוך לו הוא צוברו לצד מערב רחוק ממנו ואינו נכוה מן הקטורת שנשרף. אבל אם היה עושה הגל לפניו, כשיאסף הקטורת שנתפור חוצה לו ומביא אצלו, נמצא זרועו נכוה בציבור הקטורת ששורף לפניו. והיינו דתניא בפרק הוציא לו (דף טז) צובר פנימה שהוא חוצה לו: **התחיל מרדד ויוצא.** כלומר מיד שרידד הקטורת על גבי גחלים, יצא: **פרשו העם.** כל הכהנים פורשים מבין האולם ולמזבח בשעת הקטרת הקטורת, דכתיב (ויקרא טו) וכל אדם לא יהיה באוהל מועד בבואו לכפר בקודש, כל כפרה שנעשית בקודש, כל אדם לא יהיה באוהל מועד, הלכך בין בשעת הקטרה בין בשעת מתן דמים של פר כהן משיח ופר העלם דבר של ציבור ושעירי עבודה זרה, היו הכהנים פורשים מבין האולם ולמזבח. אבל בשעת הקטרת קטורת של יום הכפורים לא היו פורשים אלא מן ההיכל בלבד, לפי שהקטורת של יום

ורדן בשולי המחטה, והשתחוה ויצא: ג מי שזכה בקטרת, היה נוטל את הבנד מתוך הכף ונותנו לאוהבו או לקרובו. נתפור ממנו לתוכו, נותנו לו בחפניו. ומלמדים אותו, הוי זהיר שמא תתחיל לפניך שלא תבוה. התחיל מרדד ויוצא, לא היה המקטיר מקטיר, עד שהממנה אומר לו הקטר. אם היה כהן גדול,

he [the official] would say to him: My Master high priest burn the incense. The people [who were in the area between the entrance hall and the altar] left [as any service performed in the *Heikhal* required everyone to leave the aforementioned area, this is deduced from the verse: “And no man will be in the Tent of Appointment when he comes to effect atonement in the Sanctum” (Leviticus 16:17). and he burnt the incense and prostrated himself and went out.

רבנו עובדיה מברטנורא

הכפורים לא היה בחוץ בהיכל על מזבח הזהב אלא לפני ולפנים בבית קודש הקדשים, הלכך אין צריך שיפרשו מבין האולם ולמזבח אלא מן ההיכל בלבד: